



DE BUREN

Door: Hein van der Schoot

Het is een miezerige zondagmiddag, ik hoor het knerpen van het grind en zie de Peugeot 405 van de burens in begrafenistempo mijn oprit op schuifelen. Ik help de buurvrouw met uitstappen. Ze is al achtentachtig.

De burens willen geen koffie maar willen wel gaan zitten. Ze zijn gekomen om afscheid te nemen. De buurvrouw vertelt dat ze als jong deerntje van de fiets werd getrokken door kinderen van de hervormde school. De buurman toont een plattegrond van hun toekomstige appartement. Hij heeft al hun meubels op schaal nagetekend, uitgeknipt en ingepast. De buurvrouw vertelt over Emmeloord, dat er toen nog zo weinig huizen stonden. Ik vraag of ze toch niet koffie willen of iets anders. Ze willen geen koffie of iets anders. De buurvrouw vervolgt dat ze als jong deerntje niet langs de hervormde school durfde te fietsen omdat ze door de kinderen van de fiets werd getrokken. De buurman zegt dat nu alles in verhuisdozen zit met op elke doos een gekleurde sticker. En zij heeft het over Emmeloord, dat ze daar vroeger boven een winkel woonden. Hij vertelt dat hij zich straks geen zorgen meer hoeft te maken over het schilderwerk en al dat blad in de herfst.

Zij kijkt even op, als een verschrikt eekhoorntje, en beaamt dat het veel werk was, in de herfst, al die bladeren, met de bladhark. En als de buurvrouw even naar het toilet gaat, zegt de buurman dat hij foto's heeft genomen van elke plank van elke kast, zodat hij alles op precies dezelfde manier kan terugplaatsen. Voor haar, zodat ze alles gemakkelijk terug kan vinden. En dat ze soms opstandig is. Als zij weer binnen komt vertelt ze dat ze als jong deerntje niet langs de hervormde school durfde te fietsen. Wanneer ze vertrekken zegt de buurman dat hij binnenkort belt om hun nieuwe telefoonnummer door te geven.